

POSTANOWIENIE

22 stycznia 2026 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Mariusz Załucki (przewodniczący)

SSN Jacek Grela

SSN Agnieszka Jurkowska-Chocyk (sprawozdawca)

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym 22 stycznia 2026 r. w Warszawie
skargi kasacyjnej P. spółki jawnej I.A., A.A. w C.

od postanowienia Sądu Apelacyjnego w Warszawie

z 21 października 2020 r., VI ACz 522/20,

w sprawie z powództwa P. spółki jawnej w C.

przeciwko P. w W.

o ustalenie,

I. oddala skargę kasacyjną;

II. zasądza od powoda na rzecz P. w W. 12500 (dwanaście tysięcy pięćset złotych) kosztów postępowania kasacyjnego z odsetkami w wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie za czas po upływie tygodnia od dnia doręczenia niniejszego orzeczenia zobowiązanemu do dnia zapłaty.

Jacek Grela

Mariusz Załucki

Agnieszka Jurkowska-Chocyk

UZASADNIENIE

P. spółka jawna w C., w pozwie skierowanym przeciwko P. w W. (dalej: P.), domagało się m.in. ustalenia, że po jego stronie wygasł z dniem 30 września 2018 r.

obowiązek do zwrotu dofinansowania udzielonego przez P. z siedzibą w W. na podstawie § 13 ust. 1 umowy z dnia 2 sierpnia 2013 r. o dofinansowanie nr (...) w ramach działania 4.4. Nowe inwestycje o wysokim potencjale innowacyjnym osi priorytetowej 4 Inwestycje w innowacyjne przedsięwzięcia Programu Operacyjnego Innowacyjna Gospodarka 2007-2013.

Sąd Okręgowy w Warszawie odrzucił w tej części pozew, a Sąd Apelacyjny w Warszawie, postanowieniem z 21 października 2020 r. – oddalił zażalenie powoda.

Z ustaleń Sądów *meriti* wynika, że 2 sierpnia 2012 r. P. (instytucja wdrażająca) zawarła z P. sp. j. w. C. (beneficjentem) umowę o dofinansowanie projektu pn. „Wdrożenie innowacyjnej technologii do produkcji stolarki okiennodrzwiowej (...)”. Celem projektu było stworzenie nowej inwestycji, w związku z dywersyfikacją produkcji i rozszerzeniem gamy wyrobów o zasadniczo zmiennym produkcie z punktu widzenia rynku docelowego, który do tej pory nie był produkowany przez żadnego innego producenta. Zgodnie z § 7 ust. 1 i 2 umowy powódka była zobowiązana do osiągnięcia założonych celów i wskaźników określonych we wniosku o dofinansowanie oraz do zapewnienia trwałości efektów projektu i utrzymania inwestycji na terenie województwa, w którym została zrealizowana przez trzy lata od dnia zakończenia realizacji projektu. Ponadto zobowiązała się do niedokonywania modyfikacji projektu, o którym mowa w art. 57 Rozporządzenia 1083/2006.

Stosownie do § 9 ust. 1 i 7 umowy powódka zobowiązała się do poddania kontroli realizowanej przez Instytucję Zarządzającą, Instytucję Pośredniczącą, Instytucję Audytową, Komisję Europejską, lub inną instytucję uprawnioną do przeprowadzenia kontroli na podstawie odrębnych przepisów lub upoważnień. Powódka zgodziła się udostępnić na żądanie tych instytucji oraz Europejskiego Trybunału Rachunkowego wszelką dokumentację związaną z projektem i realizowaną umową, zapewnić przedstawicielom instytucji przeprowadzającej kontrolę nieograniczony dostęp do miejsc, w których realizowany jest projekt, do systemu komputerowego i do wszystkich dokumentów oraz plików komputerowych związanych z projektem. W czasie dokonywanej kontroli na miejscu powinny być

osoby kompetentne do udzielenia wyjaśnień na temat procedur, wydatków i innych zagadnień związanych z realizacją projektu.

W § 12 umowy strony określiły sytuacje, w których instytucja wdrażająca mogła wypowiedzieć umowę z zachowaniem miesięcznego terminu wypowiedzenia albo ze skutkiem natychmiastowym. Zgodnie z § 13 ust. 1 umowy w razie rozwiązania umowy w trybach, o których mowa w § 12 ust. 1-3, z zastrzeżeniem ust. 2, beneficjent w terminie 30 dni od dnia rozwiązania umowy był zobowiązany do zwrotu dofinansowania wraz z odsetkami w wysokości określonej jak dla zaległości podatkowych, naliczonymi od dnia przekazania środków na rachunek bankowy beneficjenta do dnia ich zwrotu. W przypadku wykorzystania dofinansowania niezgodnie z przeznaczeniem, wykorzystania dofinansowania z naruszeniem procedur, o których mowa w art. 184 ustawy o finansach publicznych, pobrania dofinansowania nienależnie lub w nadmiernej wysokości, zastosowanie miały mieć przepisy ustawy o finansach publicznych (art. 207 i nast. tej ustawy). Przedmiotowe okoliczności zostały opisane również w § 12 ust. 3 pkt 12, 13, 14 jako podstawa wypowiedzenia umowy ze skutkiem natychmiastowym oraz podstawa żądania zwrotu dofinansowania. W przypadku stwierdzenia okoliczności, o których mowa w ust. 2, instytucja wdrażająca miała wezwać beneficjenta do zwrotu środków lub wyrażenia zgody na pomniejszenie kolejnych wpłat dofinansowania, zgodnie z art. 207 ust. 2 ustawy o finansach publicznych w terminie 14 dni od dnia doręczenia wezwania. Po bezskutecznym upływie tego terminu, instytucja wdrażająca lub właściwa instytucja miała obowiązek wydać decyzję określającą kwotę przypadającą do zwrotu i termin, od którego nalicza się odsetki.

Pozwana zawiadomiła powódkę o zaplanowanej na 26 lipca i 27 sierpnia 2018 r. kontroli. W żadnym z tych dni osoby uprawnione do przeprowadzenia kontroli nie zastały nikogo uprawnionego do reprezentowania powódki, jak również żadnego jej pracownika. Z dniem 4 czerwca 2018 r. powódka zawiesiła działalność gospodarczą.

Na podstawie ustaleń wynikających z protokołów pokontrolnych, pozwana uznała, że cele i efekty projektu nie zostały utrzymane w okresie trwałości, tj. do 30

września 2018 r., a ponadto zawieszenie przez powódkę działalności gospodarczej w okresie trwałości projektu stanowiło zasadniczą modyfikację projektu, która miała wpływ na charakter lub warunki realizacji projektu, co z punktu widzenia przyznanego dofinansowania ze środków publicznych należy traktować jako modyfikację powodującą uzyskanie nieuzasadnionej korzyści. W konsekwencji tego przyjęto, że doszło do naruszenia art. 57 ust. 1 Rozporządzenia Rady nr 1083/2006 z dnia 16 czerwca 2010 r., ustanawiającego przepisy ogólne dotyczące Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego, Europejskiego Funduszu Społecznego, Europejskiego Funduszu Spójności i zapisów umowy o dofinansowanie, co wypełniło dyspozycję art. 207 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych oraz skutkowało koniecznością zwrotu dofinansowania.

Pismem z 28 grudnia 2018 r. M. S.A. jako Regionalna Instytucja Finansująca, stosownie do § 13 ust. 2 umowy i na podstawie art. 207 ust. 8 pkt 1 ustawy o finansach publicznych wezwała powódkę do zwrotu przyznanego dofinansowania w wysokości 6 920 424,23 zł z odsetkami liczonymi jak od zaległości podatkowych od dnia przekazania środków do dnia zwrotu w terminie 14 dni od daty otrzymania wezwania. Następnie pismem z 27 listopada 2019 r. pozwana zawiadomiła powódkę o wszczęciu postępowania administracyjnego w sprawie zwrotu środków pochodzących z umowy o dofinansowanie projektu w związku z zaistnieniem przesłanek, o których mowa w art. 207 ust. 1 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych. Decyzją (...) z 23 marca 2020 r. pozwana nałożyła na powódkę obowiązek zwrotu całości udzielonego dofinansowania.

W tak ustalonych okolicznościach faktycznych Sądy *meriti* przyjęły, że o ile żądanie ustalenia wygaśnięcia z dniem 30 września 2018 r. stosunku prawnego wynikającego z umowy zawartej 2 sierpnia 2012 r. podlega rozpoznaniu przez sąd powszechny, o tyle druga część roszczenia głównego, w ramach którego powódka domagała się ustalenia, iż wygasł obowiązek zwrotu świadczenia na podstawie § 13 ust. 1 umowy – nie ma charakteru sprawy cywilnej w rozumieniu art. 1 w zw. z art. 2 § 1 k.p.c. i w tym zakresie pozew powinien zostać odrzucony na podstawie art. 199 § 1 pkt 1 k.p.c. Zgodnie bowiem z przepisami ustawy z dnia z dnia 27

sierpnia 2009 r. o finansach publicznych (Dz. U. Nr 157, poz. 1240 z późn. zm., dalej: u.f.p. z 2009 r.) to w postępowaniu administracyjnym rozstrzygane są kwestie niewłaściwego wykorzystania funduszy i obowiązku ich zwrotu. Środki dotacji wykorzystane przez beneficjenta niezgodnie z przeznaczeniem podlegają zwrotowi (art. 207 ust. 1). W przypadku stwierdzenia wykorzystania środków niezgodnie z przeznaczeniem, instytucja zarządzająca wydaje decyzję określającą kwotę przypadającą do zwrotu i termin, od którego nalicza się odsetki (art. 207 ust. 9). Od decyzji tej beneficjent może złożyć odwołanie do instytucji zarządzającej z wnioskiem o ponowne rozpatrzenie sprawy (art. 207 ust. 12a). Do egzekucji należności z tytułu zwrotu środków dotacji mają zastosowanie przepisy o postępowaniu egzekucyjnym w administracji (art. 66 u.f.p.). Analogiczne regulacje znalazły się w treści umowy stron z 2 sierpnia 2012 r. o dofinansowaniu projektu. We wszystkich tego rodzaju sprawach droga sądowa jest więc wyłączona na podstawie art. 2 § 3 k.p.c., gdyż przepis szczególny, którym jest art. 207 ust. 1, 8, 9, 12 a i 66 u.f.p. z 2009 r., przekazał te sprawy, mające z natury rzeczy charakter spraw cywilnych, do właściwości innych organów (administracyjnych) (tak też postanowienia SN: z 5 lipca 2013 r., IV CSK 12/13, z 21 marca 2013 r., III CZP 9/13).

Postanowienie Sądu Apelacyjnego zostało zaskarżone skargą kasacyjną przez powódkę, która zarzuciła:

- 1) naruszeniu przepisów postępowania – art. 2 § 3 w zw. z art. 199 § 1 pkt 1 k.p.c. przez przyjęcie, iż sprawa o ustalenie braku podstaw do żądania przez pozwanego zwrotu udzielonego dofinansowania ze środków pochodzących z funduszy europejskich na podstawie postanowień umowy o dofinansowanie nie stanowi sprawy cywilnej;
- 2) naruszenie przepisów prawa materialnego, a to art. 6b ust. 9 pkt 7 ustawy z dnia 9 listopada 2000 roku o utworzeniu Polskiej Agencji Rozwoju Przedsiębiorczości przez bezzasadne pominięcie okoliczności, że tryb zwrotu otrzymanego przez powoda dofinansowania, określony w treści umowy o dofinansowanie, jest trybem odrębnym od zawartego w art. 207 u.f.p.

Skarżąca wniosła o uchylenie zaskarżonego postanowienia w całości

i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Apelacyjnemu w Warszawie oraz zasądzenie kosztów postępowania przed Sądem Najwyższym.

Pozwany w odpowiedzi na skargę kasacyjną domagał się jej oddalenia i zasądzenia kosztów postępowania kasacyjnego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zarzuty skargi kasacyjnej nie są zasadne.

Zgodnie z art. 1 w zw. z art. 2 § 1 k.p.c. zasadą jest rozpoznawanie spraw cywilnych (ze stosunków z zakresu prawa cywilnego, rodzinnego i opiekuńczego oraz prawa pracy, jak również spraw z zakresu ubezpieczeń społecznych oraz innych spraw, do których przepisy Kodeksu postępowania cywilnego stosuje się z mocy ustaw szczególnych) przez sądy powszechne, o ile sprawy te nie należą do właściwości sądów szczególnych, oraz przez Sąd Najwyższy.

W doktrynie i orzecznictwie wskazuje się, że art. 1 k.p.c. wyróżnia dwie kategorie spraw cywilnych – sprawy cywilne w znaczeniu materialnym oraz sprawy cywilne w znaczeniu formalnym. Do pierwszej kategorii należą sprawy wynikające ze stosunków z zakresu prawa cywilnego, rodzinnego i opiekuńczego oraz prawa pracy, a do drugiej – sprawy z zakresu ubezpieczeń społecznych oraz inne sprawy (np. administracyjne i karne), których rozpoznanie odbywa się według przepisów Kodeksu postępowania cywilnego na mocy przepisów tego Kodeksu albo innych ustaw.

Domniemanie drogi sądowej w sprawach cywilnych nie ma charakteru bezwzględneho. Zgodnie z art. 2 § 3 k.p.c. nie są rozpoznawane w postępowaniu sądowym sprawy cywilne (w znaczeniu materialnym), jeżeli przepisy szczególne przekazują je do właściwości innych organów. W takich sytuacjach wyłączona zostaje dopuszczalność drogi sądowej. Rezygnacja ustawodawcy z rozpoznawania sprawy cywilnej przez sąd powszechny i Sąd Najwyższy oznacza, że sądy te nie mają kompetencji do rozpoznania takiej sprawy.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego jednolicie przyjmuje się, że droga sądowa jest dopuszczalna zawsze wtedy, gdy powód opiera swoje roszczenie procesowe na zdarzeniach prawnych, które mogą stanowić źródło stosunków

cywilnoprawnych. O odpuszczalności drogi sądowej nie decyduje obiektywne istnienie prawa podmiotowego powoda, z którego wywodzi on zgłoszone pod osąd roszczenie, lecz przesądzają o tym twierdzenia o istnieniu stosunku prawnego z zakresu objętego pojęciem sprawy cywilnej w rozumieniu art. 1 i art. 2 § 3 k.p.c. Kwalifikacja sprawy jako cywilnej prowadzi do wniosku o dopuszczalność drogi sądowej, chyba że sprawa została z mocy ustawy przekazana do właściwości innych organów lub sądów aniżeli sądy powszechne.

Dopuszczalność drogi sądowej jest pozytywną przesłanką procesową, od której istnienia zależy dopuszczalność rozpoznania określonej sprawy przez sąd powszechny (Sąd Najwyższy) i w konsekwencji możliwość rozstrzygnięcia poddanego pod osąd tego sądu sporu. Brak takiej przesłanki procesowej powoduje powstanie przeszkody procesowej (art. 199 § 1 pkt 1 k.p.c.). Niedopuszczalność drogi sądowej zachodzi, jeżeli sprawa nie podlega załatwieniu przez sąd powszechny, co może mieć miejsce, gdy sprawa nie jest sprawą cywilną (ani w znaczeniu materialnym ani w znaczeniu formalnym) albo sprawa jest sprawą cywilną w znaczeniu materialnym, lecz z mocy przepisu szczególnego została przekazana do załatwienia innemu organowi niż sąd powszechny.

W orzecznictwie Trybunału Konstytucyjnego i Sądu Najwyższego wskazuje się, że przyjęcie niedopuszczalności drogi sądowej i odrzucenie z tego powodu powództwa w postępowaniu cywilnym jest możliwe w dwóch typach sytuacji. Po pierwsze, może to nastąpić, gdy żądanie, z którym wystąpiono do sądu, nie jest objęte gwarancją prawa do sądu, w tym dlatego, że nie stanowi ono „sprawy” w rozumieniu art. 45 ust. 1 Konstytucji RP (por. wyroki TK: z 19 listopada 2001 r., K 3/00, OTK 2001, Nr 8, poz. 251; z 16 grudnia 2008 r., P 68/07, OTK-B 2008, Nr 10, poz. 180; z 22 czerwca 2015 r., SK 29/13, OTK-A 2015, Nr 6, poz. 83; postanowienie SN z 18 listopada 2008 r., II CSK 303/08, OSNC-ZD 2009, Nr C, poz. 72). Po drugie – z zastrzeżeniem wyjątków, o których mowa w art. 199¹ i art. 464 § 1 k.p.c. – kiedy podmiot inicjujący postępowanie wybrał niewłaściwą drogę sądową, tj. skierował do sądu w postępowaniu cywilnym sprawę należącą do kompetencji innego sądu niż sąd powszechny i Sąd Najwyższy. Taka sytuacja ma miejsce, kiedy sprawa nie jest sprawą cywilną (w sensie materialnym albo formalnym), jeśli ustawowo zastrzeżono dla niej właściwość innego sądu niż sąd

powszechny i SN (por. postanowienie SN z 21 maja 2002 r., III CK 53/02, OSNC 2003, Nr 2, poz. 31), bądź wprawdzie jest taką sprawą, ale wyłączono ją spod właściwości sądów powszechnych i Sądu Najwyższego i przekazano innym sądom (por. postanowienie SN z 12 maja 2016 r., IV CSK 529/15, OSNC 2017, Nr 3, poz. 35).

Stwierdzenie przez instytucję zarządzającą, że doszło do wykorzystania środków przeznaczonych na realizację programów finansowanych z udziałem środków europejskich niezgodnie z przeznaczeniem lub z naruszeniem procedur jak również pobrania środków nienależnie lub w nadmiernej wysokości, powoduje obowiązek zwrotu tych środków przez beneficjenta. Procedura odzyskiwania tych środków została określona w sposób ramowy w art. 207 ust. 1 – 9 u.f.p. Zgodnie z art. 60 pkt 1) u.f.p., kwoty dotacji podlegające zwrotowi w przypadkach określonych w niniejszej ustawie są środkami publicznymi, stanowiącymi niepodatkowe należności budżetowe o charakterze publicznoprawnym. W sprawach nieuregulowanych w ustawie o finansach publicznych w odniesieniu do szczegółowych zasad i trybu postępowania zainicjowanego w celu odzyskiwania takich środków, mają zastosowanie przepisy Kodeksu postępowania administracyjnego i odpowiednio przepisy działu III ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. - Ordynacja podatkowa (art. 67 ust.1 u.f.p.).

W przypadku stwierdzenia przez organ, że środki przeznaczone na realizację programów finansowanych z udziałem środków europejskich są wykorzystane niezgodnie z przeznaczeniem, wykorzystane z naruszeniem procedur, o których mowa w art. 184 u.f.p., pobrane nienależnie lub w nadmiernej wysokości – wydanie decyzji administracyjnej poprzedza wezwanie beneficjenta do zwrotu tych środków w określonym terminie (art. 207 ust. 1 w zw. z ust. 8). Po bezskutecznym upływie tego terminu, organ wydaje decyzję określającą kwotę przypadającą do zwrotu i termin, od którego nalicza się odsetki, oraz sposób zwrotu środków (art. 207 ust. 9 u.f.p.). W myśl art. 207 ust. 12 u.f.p. beneficjent ma prawo złożyć odwołanie od tej decyzji do właściwej instytucji zarządzającej.

Z ustaleń faktycznych Sądów *meriti* wynika, że pozwana po wszczęciu postępowania w trybie administracyjnym, wydała decyzję administracyjną, określając

wysokość nieprawidłowo wykorzystanej przez powódkę dotacji i kwotę podlegającą zwrotowi. Doszło zatem do wszczęcia procedury administracyjnoprawnej przewidzianej w art. 207 u.f.p. do dochodzenia zwrotu niewłaściwie wykorzystanej dotacji i w tym postępowaniu powódka dysponuje możliwością obrony w postępowaniu administracyjnym.

Jak wyjaśnił Naczelny Sąd Administracyjny w wyroku z 3 grudnia 2025 r., I GSK 1179/25 – beneficjent pomocy finansowej z racji jej przyznania i zatwierdzenia nie nabywa żadnych ostatecznych praw do przyznanej kwoty pomocy, jeżeli nie przestrzega warunków, którymi to wsparcie finansowe zostało obwarowane i które może być przyznane tylko wówczas, gdy beneficjent spełnia ściśle określone warunki. Warunki te mogą także wynikać z postanowień umowy o dofinansowanie, których beneficjent z własnej woli zobowiązał się przestrzegać. Z regulacji zawartych w art. 207 ust. 1 pkt 2 w związku z art. 184 ust. 1 u.f.p. wynika, że wydatki związane z realizacją programów i projektów finansowanych ze środków pochodzących z budżetu UE są dokonywane zgodnie z procedurami określonymi w umowie międzynarodowej lub innymi procedurami obowiązującymi przy ich wykorzystaniu, przy czym te „inne procedury”, o których mowa w art. 184 ust. 1 u.f.p., to także procedury określone w umowie między beneficjentem a instytucją zarządzającą bądź w dokumentacji konkursowej.

Na gruncie polskiego prawa obowiązek odzyskiwania kwot wypłaconych w związku z nieprawidłowościami przy wydatkowaniu środków przekazanych beneficjentom w ramach dotacji realizowany jest na podstawie przepisów ustawy o finansach publicznych. Przyznane dofinansowanie stanowi bowiem środki publiczne. Tryb udzielania dotacji, przekazywania i rozliczania ściśle regulują przepisy ustawy i sama umowa o dofinansowanie. Zgodnie bowiem z art. 206 ust. 1 i 2 u.f.p., szczegółowe warunki dofinansowania projektu i jego rozliczenia powinna określać umowa o dofinansowanie projektu. Umowa ta powinna w szczególności zawierać regulacje dotyczące: opisu projektu lub zadania, w tym celu, na jaki przyznano środki, terminu jego realizacji, harmonogramu dokonywania wydatków, wysokości przyznanych środków, zobowiązania do poddania się kontroli i trybu kontroli realizacji projektu lub zadania, zobowiązania do stosowania wytycznych; formy zabezpieczeń należytego wykonania zobowiązań wynikających z umowy,

warunków rozwiązania umowy ze względu na nieprawidłowości występujące w trakcie realizacji projektu; warunków i terminów zwrotu środków, w tym środków nieprawidłowo wykorzystanych lub pobranych w nadmiernej wysokości lub w sposób nienależny.

Konkludując należy stwierdzić, że inkorporowanie w treści umowy stron regulacji prawnych z ustawy o finansach publicznych, określających przesłanki i tryb wypowiedzenia tej umowy oraz statuujących po stronie powódki obowiązek zwrotu wypłaconej dotacji, nie wpływa na ocenę, że w zakresie żądania ustalenia wygaśnięcia tego obowiązku w sytuacji, kiedy organ wydał już decyzję administracyjną w tym przedmiocie – pozew podlegał odrzuceniu z uwagi na niedopuszczalność drogi sądowej, na podstawie art. 2 § 3 w zw. z art. 199 § 1 pkt 1 k.p.c., o czym trafnie orzekł Sąd Apelacyjny.

Przesądzenie kwestii niedopuszczalności drogi sądowej czyni bezprzedmiotowym odnośnienie się do zarzutu naruszenia prawa materialnego. Jedynie na marginesie można zauważyć, że udzielanie dotacji, w tym ze środków unijnych odbywa się dwuetapowo. Pierwszy z nich obejmujący rozpoznanie przez instytucję zarządzającą lub instytucję wdrażającą wniosku zgłoszonego przez podmiot ubiegający się o dofinansowanie projektu, kończy się wydaniem decyzji administracyjnej (o przyznaniu lub odmowie przyznania dofinansowania). Po pozytywnym dla strony zakończeniu pierwszego etapu dochodzi do etapu drugiego – zawarcia umowy, określającej warunki dofinansowania projektu. Działanie przez PARP w ramach przyznanych ustawą kompetencji w zakresie zawierania umów o dofinansowanie nie podważa zasadności zarzutu braku drogi sądowej w zakresie roszczenia o stwierdzenie wygaśnięcia obowiązku powódki do zwrotu dotacji w sytuacji, kiedy została już wydana decyzja administracyjna w tym przedmiocie. Administracyjny tryb dochodzenia zwrotu dotacji – jak wyżej wskazano – wynika bowiem z ustawy o finansach publicznych.

W tym stanie rzeczy Sąd Najwyższy oddalił skargę kasacyjną (art. 398¹⁴ k.p.c.).

O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono zgodnie z art. 98 § 1, 1¹ i 3 w zw. z art. 99 k.p.c. i § 2 pkt 9 oraz § 10 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra

Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych.

Jacek Grela

Mariusz Załucki

Agnieszka Jurkowska-Chocyk

A.G.

[a.1]